

Válasz

VISSZHANG - LVII. évfolyam, 26. szám, 2013. június 28.

Megmosolyogtató, hogy Báron Görgy úgy érzi, nagy vitát indított el a magyar filmszakmáról (*A filmes fülkeforr*, *ÉS*, 2013/25., jún. 21.) . Nekem például eszem ágában sem volt vitatkozni a cikkével; nem volt az olyan szellemi teljesítmény, amelyhez érdemes lett volna hozzászólni. Viszont örömmel tölt el, hogy alkalmat adhattam rá, hogy megvédje velem szemben a magyar filmművészet elmúlt negyvennyolc évét, és rámutathasson arra, hogy a *Szegénylegények*, a *Hideg napok* és az *Apa* jó filmek. Meg, hogy kijavíthasson az *Álombrigád* betiltásának körülményeit illetően. Nem tudom, mit írt Tóth Klára, „az illetékes szemtanú”, de az a helyzet, hogy, Báronnal szemben, én jelen voltam 1983-ban azon a filmszövetségi „betiltó” vetítésen, a Budakeszi úton, ahol mindez történt (arra nem emlékszem, hogy Tóth Klári is ott volt-e).

Báron többi állításával nem tudok vitatkozni, mert nem az én cikkekre vonatkoznak, hanem egy Báron fejében született politikai ellenség démoni vízióira.

Egy megjegyzésem van csak evvel a kocsmai verekedéshez hasonló vitamódszerrel kapcsolatban. Vannak olyan ügyek, amelyekről nem lehet korrekt véleményt formálni, ha az ember a dolgoknak kizárólag a politikai oldalát nézi. A politikai jelszavak és érvelés az érzelmi szinten igazít el, és a másik sárbadöngöléséhez elég, de kevés, ha gyakorlati megoldást kell keresni egy problémára. Jelen esetben arra, hogyan lehet azt elérni, hogy a magyar filmek a magyar közönséget is érdekeljék, ha már egyszer tény, hogy magyar filmet csakis jelentős állami támogatással lehet készíteni. Nem az a probléma, hogy a magyar film nem hozza vissza a belé fektetett pénzt. Így van ez egész Európában, így van ez a magyar operával és a magyar színházzal is. Ezeket a kulturális intézményeket, akár csak a filmgyártást, fönnt kell tartani annyi pénzből, amennyi erre ésszerűen adható, de ha az Opera vagy a magyar színházak nézőterei üresen kongának, mindenki joggal vetné föl, hogy kinek adjuk azt a rengeteg pénzt. A magyar filmek (több százról beszélünk) nézőterei itthon és külföldön ürességtől konganak évtizedek óta, öt-hat filmet kivéve az elmúlt húsz évben. Ha valaki erre azt mondja, hogy nem probléma, ha sem a „nagyközönség”, sem az értelmiség nem néz magyar filmet, mert Locarnóban vagy Cannes-ban megdicsérte őket húsz külföldi kritikus, akkor azt hiszem, nagyon el vagyunk tévedve.

És ha valakinek van erre a kérdésre ésszerűnek látszó és még ki nem próbált szervezeti és pénzügyi megoldása, és nem az a hátsó szándéka, hogy valamely politikai kurzus alá hajtja a magyar filmet, akkor a magyar film sikerének ügyét – minden politikai meggyőződéstől függetlenül – ennek a támogatása szolgálja, nem pedig a politikai frázispufogatás.